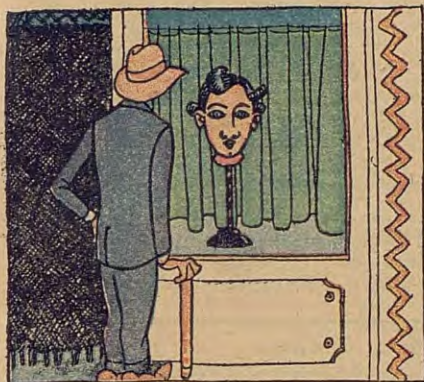

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

EL CAP PARLANT

per CASTANYS

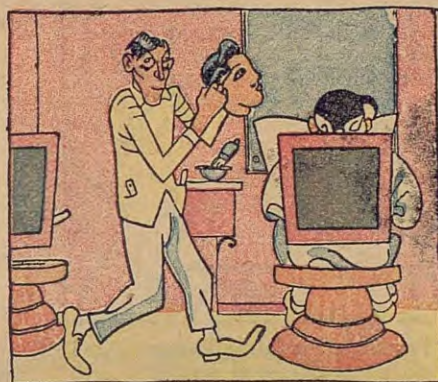
En Gustau quan va veure aquella testa tan ben pentinada, s'apressà a entrar a la perruqueria.

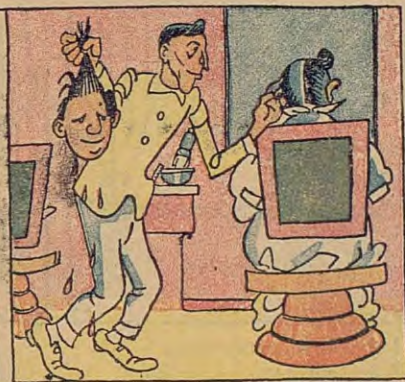
Aquell dia tenia de declarar-se a la Roser i volia presentar-se pentinat a la última moda.

El perruquer cregué del tot impossible convertir el cabell las d'en Gustau en un manyoc de rissos.

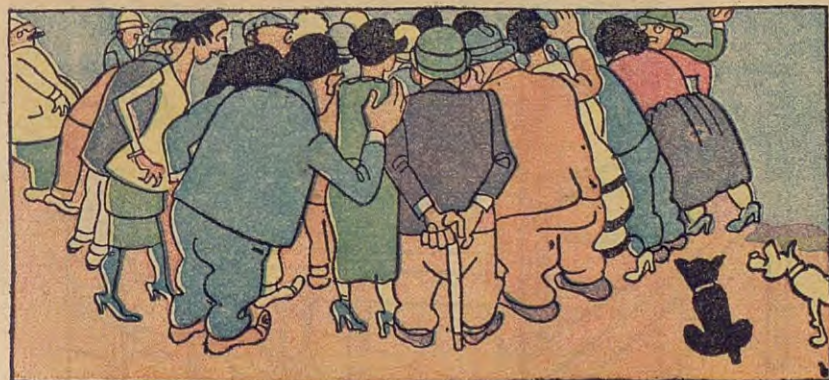
Però com que era home d'enginy despert, deixà el cap de l'aparador sobre les espatlles d'en Gustau...

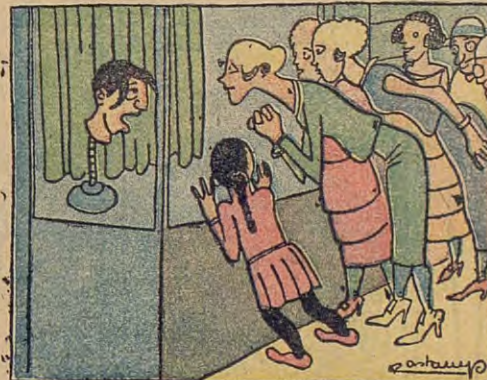
i el d'en Gustau el posà a l'aparador, fent l'operació amb tanta habilitat, que la víctima no se'n donà compte.

El cap de cera, malgrat la seva perucca fastuosa, no aconseguí interessar la Roser. Era excessivament fred.

En canvi, el cap d'en Gustau cridà escandalosament l'atenció des de la vitrina de la perruqueria. Sempre hi havia empentes per oïr-lo parlar, car es passava el dia declarant-se. Foren moltes les donzelles que restaren embadalides sentint-lo.

Pobre Gustau! Poc podia pensar mai que les seves declaracions amoroses tenien de servir de reclam a una perruqueria!

Les angúnies d'en Pancràs per tal d'escursar-se el nas

per SERRA MASSANA

Fóra feliç en Pancràs
si no fos que l'enquimera
el tenir tan gros el nas

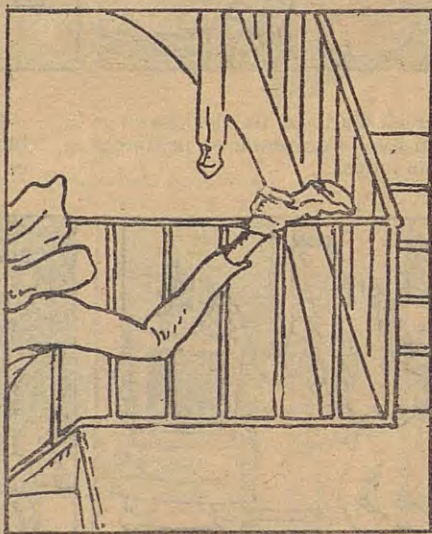
Fins que un dia es decideix
a veure si un famós metge
el seu nas li redueix

El doctor, sense immutar-se,
li diu que li arreglarà
si fa el favor d'esperar-se

En Pancràs-veu des d'allí
que el metge amb molta sang freda
va esmolant el bisturi

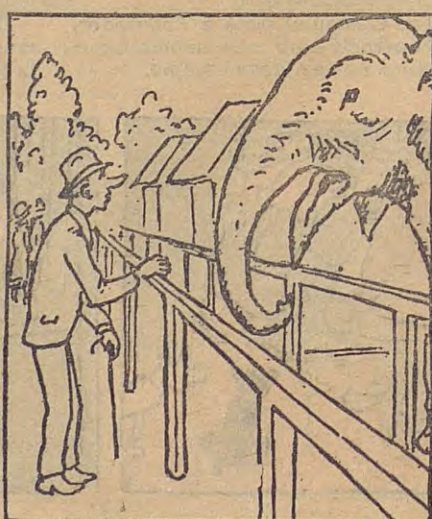
i el pobret, esparverat,
li passen totes les ganes
d'esperar el resultat

Prova amb un altre doctor
de fer-se aixafar el nero
per medi d'un compressor

Però aquest procediment
li fa veure les estrelles
i resulta massa lent

Un dia veu l'elefant
tan tranquil, i això que el pobre
encara té el nas més gran

I ple de resignació
en Pancràs diu: — Conformem-nos,
que sempre es troba un pitjò!

LA FARMÀCIA DE BORD

Dibuixos d'en CORNET

per V. COMA SOLEY

El doctor Contreres, així que va acabar els seus estudis d'assessor legal, cercant influències d'un cantó i de l'altre va poder assolir un lloc molt ben pagat en un vapor de navegació transatlàntica.

Ell no era pas d'aquests metges emmidonats i que presumeixen més en les hores de pont que un nen amb el seu primer pantalon llarg; ell era afable, modest i tan senzill com el seu mètode de curació, que estava reduït a tres paraules vulgars: «Aigua de mar».

Això portava indignats a tots els viatgers, especialment al senyor Bassols, antic pescador de canya, ex-campió mundial, que patia un reuma articular i que quan anava a consultar al hidrogaleno que no es podia manejar ni donar un pas, ja sabia per endavant la resposta:

— Unes compreses d'aigua de mar calentes és lo més indicat per aquests casos.

— Però si a mi no em fan cap efecte.

— Una cosa és que li facin i altra que vostè ho noti; tots els malalts són uns impacients, i això ho puc afirmar per la meua llarga experiència; la malaltia ha de seguir el seu curs natural; no pot ésser, produir una crisi favorable amb unes hores, com no pot ésser tampoc que vostè avui s'embarca a la Porta de la Pau i demà baixi tranquilament amb les maleïtes en el *Río de la Plata*.

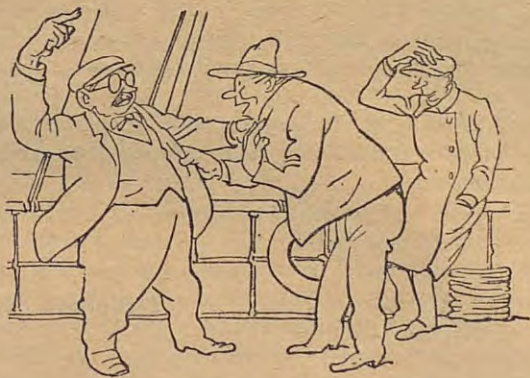
— Però mentre tant jo sofreiro.

— Va dir un gran pensador que el sofriment purificava els cors.

— El meu mal no vol soroll... i menys bromes encara; re- ceptim alguna cosa que no sigui aigua de mar... Ho prendré tot, fins àcid prússic.

— Ho sento molt, però la meua consciència no em permet ésser esclau de les manies dels meus clients.

— ¡Manies, manies!... ¡S'han acabat els *cúralo todo!* Això de que el tractament hidroteràpic marí sigui una panacea universal, vagi a explicar-ho al seu oncle, si és que en té, i

menys a mi, que cada volta que em vé l'atac, no solament veig la padrina, sinó a tota la seva parentela.

— Tot això és perquè no vol tenir paciència; tot just fa vuit dies que naveguem...

— A veure com m'explica que tots estiguin queixosos de vostè.

— Però és que alguna volta ha sentit a parlar bé dels metges!

— Sí, senyor, a la meua dona, que quan arriba el juny sempre en troba un que li recepta les aigües termals, on la gent llueix més i s'hi fa força barrila.

— Doncs jo no sóc un gitano de la meua costella.

— Em sembla que s'avindrien aviat amb la meua costella, puix tinc la seguretat de que li recomanava Sant Sebastià o Biarritz.

— Naturalment, mentre siguin pobles de mar.

— Però com diantre encara insisteix amb aquesta dèria! Al senyor Rafeques, que pateix del fetge, li fa prendre aigua de mar en dejú. A la tipla italiana, aigua de mar en gargarismes. A aquell senyor que sempre està tossint, aigua de mar en inhalacions. A mi, que l'humitat se'm senta tan bé com un parell de cartutxos de dinamita en un plat de crema, també aigua de mar...

— Calli, sant cristià! No blasmi del do immens que tenim en aquesta immensa planura on viuen milions i bilions d'éssers microscòpics els uns, monumentals els altres, com és la mamífera balena. En el mar s'hi troba el iodo en forma de iodurs assimilables, lo que li dóna un valor immens per la cauterització de les ferides i en les afeccions pulmonars; s'hi troba la magnèssia, el regulador del nostre estómac; hi abun-

da en gran manera el clorur sòdic, principal element productor del àcid clorhídric, que excita els suc's gàstrics; hi ha el bicarbonat, que a més a més de les seves qualitats païdores, és un gran suavitzador de la epidermis...

Entusiasmats amb la conversa, cap dels dos s'havia donat compte de que els dominis de Neptú es revolucionaven i que els esquixos de les onades havien foragitat a tota la gent de coberta. El vapor semblava una pilota de water-polo impulsada per titànics jugadors amagats sota la escuma i que amb bramuls feréstecs ofegaven la remor de les hèlix que, junt amb el timó, s'esforçaven debades per a conservar el rumbo a aquella població flotant; el cel era d'un gris morat que semblava fet amb blau de Prússia i carmí *foncé*; de tant en tant es dibuixava en l'horitzó l'estela d'uns coets que vinguessin de mons llunyans; la tempesta amenaçava esdevenir imponent quan una gegantina onada prematura va escombrar la coberta; un crit d'esglai d'alguna viatgera que mirava darrera els vidres del seu camarot va dominar per un instant el fatídic roncar de la immensa engolidora; de dos homes que discutien sols en va restar un que s'aixecava tot xop i masegat, quan el capità, tot treient el cap pel pont, va preguntar amb veu anguniosa:

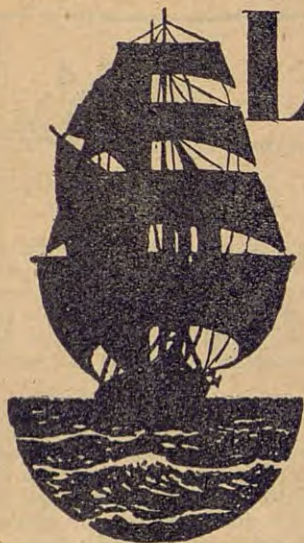
— I el doctor Contreres?

Llavors aquell bon home que renegava de la humitat, amb una satisfacció que era debades dissimular, va respondre per tota oració fúnebre:

— No se'n preocupi: ha baixat a la farmàcia.

V. COMA SOLEY

L'AU les aventures

d'un aprenent de pilot, per CARLES SOLDEVILA

(Continuació)

Homno sap ben bé si Manuela Quesada va prendre seriosament allò, que no era sinó una farsa, o bé si, tot i creientho farsa, va témer que hi prenguéss mal el seu pare. El cert és que la noia va esdevenir pàl·lida i va exclamar: «Ai, que maten el meu pare!»

Senièrgues en tingué prou per llançar-se daltabaix de la llotja i acudir en auxili de Quesada. Quan aquest li advertí que es tractava d'una broma, retornà a la llotja, no sense haver bufetejat pel camí un parell de marrecs que reien del seu engany.

Tot plegat, accentuà l'hostilitat de la gent que, de vell antuvi, s'havia sentit ferida per la impertinència del jove metge francès.

La festa mentrestant arribava al seu ple. Neira, un cavaller cosí de Didac de Leon, sortia a la plaça al davant d'una cavalcada moresca. En ésser davant la llotja de l'alcalde que s'esqueia al costat de la de la família Quesada, Neira va deturar el cavall i pronuncià un pompós parlament en el que Senièrgues endevinà alguna al·lusió mortificant per ell i per la seva terra. En va tenir prou, per posar-se dret i insultar i amenaçar Neira amb paraules violentíssimes. Neira girà bruscament i va desaparèixer per una porta de la plaça.

Feia cinc minuts que la plaça era deserta quan varen començar a sentir fort rebombori cap al cantó on eren tancats els braus. De primer, Senièrgues i els seus companys, que eren escampats en diverses llotges, no en feren cas creient que era una remor pròpia de la festa. Però al cap de poca estona, entrà en la plaça un grup de doscents o doscents cinquanta homes capitanejats per Neira i armats amb llances, fones i espases i va avançar cridant: «Morin els francesos!» «Via fora el mal govern!» vers la llotja ocupada per Senièrgues. En ésser-li a la vora, el conminaren perquè es dongués presoner. El doctor va negar-s'hi.

— No us reconec cap autoritat per empresonar-me!

La murrialla que seguia les ordres de Neira va començar a saccejar la llotja amb la intenció d'aterrar-la. Aleshores, Senièrgues, amb una temeritat increïble, va saltar a la plaça i, l'espasa en mà, en l'altra una pistola de butxaca, va plantar cara a la multitud. Una bella estona va reular, parant tots els cops, arribant fins a l'angle de l'estacada que servia de barrera.

Lau que acabava d'entrar en aquell moment en la llotja que ocupaven Mme. i Mlle. Biard, no vacil·là gens a acudir en auxili del seu company.

— Retireu-vos i tanqueu i barreu la porta de casa! — va cridar al punt de sortir de la llotja a les dues dames i a Monsieur Biard.

Cinc segons després Lau s'havia esmunyit entre la gent fins a arribar per la banda de fora de la barrera al lloc on Senièrgues ja no feia sinó guardar-se el cap amb els braços puix que els cops de pedra que plovién al seu entorn li havien llevat l'espasa i la pistola dels dits.

— Senièrgues, decanteu-vos a la dreta! — va cridar-li d'aprop.

El desgraciat doctor tingué esma encara d'obeir aquesta indicació dita per uns llavis coneguts. Lau, en el moment precis mig obrí una porta de la barrera i arrapant vigorosament el seu company el feu passar a la banda d'ençà. De seguit barrà de nou la porta i sense perdre temps, va arrossegar al ferit fora de la plaça.

La multitud tingué uns moments de vacil·lació, però instigada per Neira, uns quants varen saltar la barrera amb desig d'acabar llur obra.

Lau corria amb totes les seves forces, duent a coll la feixuga càrrega. Un tret de pistola atrapà el pobre Senièrgues; Lau oí el seu gemec i va sentir com el seu cap tombava incert... Va deturar-se en sec i va deixar el ferit en terra. Un home esperitat venia vers ell amb una llança. Lau va desfer del seu cinyell les *boleadoras* patagones que mai no abandonava i les engegà. L'home de la llança va fer un capgirell. Lau li saltà a sobre i li prengué la llança. Allò era el començament d'una altra lluita desesperada. Duraria més o menys minuts, però la fi no podia ésser altra que l'assassinat del català, després de l'assassinat del francès.

L'alcalde Major, persona honorabilíssima, havia tingut temps d'aplegar uns quants cavallers i uns quants clergues; comparegué al costat de Lau i de Senièrgues i conseguí deslliurar-los en l'instant que el grup dels perseguidors esdevenia irresistible.

El metge fou transportat al seu domicili, en un estat que no oferia cap esperança de salvació. Declarà davant el jutge, estrenyé la mà dels seus companys i volgué incorporar-se per abraçar a Lau. No pogué; la seva mirada només donà entenent quina admiració l'inspirava la conducta d'aquell home menys obligat que ningú a jugar-se la vida per salvar-lo.

Vers mitja nit, Senièrgues perdé el coneixement i a quatre hores de la matinada, voltat dels seus companys, va finir cristianament.

Davallant dels Andes

Per bé que el tumulte semblava dominat i que, mort Senièrgues, objecte capdal dels odis d'una part de noblesa; i d'una altra part de poble, no era fàcil que rebrotés, la comissió francesa no es trobava a plaer en aquella vila peruana. Hom decidí abandonar-la de seguida, enviant un missatger a La Condamine i els altres companys que estaven a Quito. El projecte era de reunir-se a San Paulo per embarcar plegats al bergantí que els hi esperava.

Triaren a corre-cuita el camí de Canelos, puix que segons les noves que els varen donar a Cuenca la ruta fluvial que havien seguit a la vinguda havia esdevingut perillosa per l'actitud hostil dels indis xibaros que poblen les vores del riu Santiago. Caminaren, puix que els cavalls no podien passar per aquells indrets, durant prop de dos mesos, travessant innombrables torrents i rieres, a vegades amb aigua fins la

cintura, a vegades mitjançant uns curiosos ponts penjats que la gent del país construeix amb lianes i fustes.

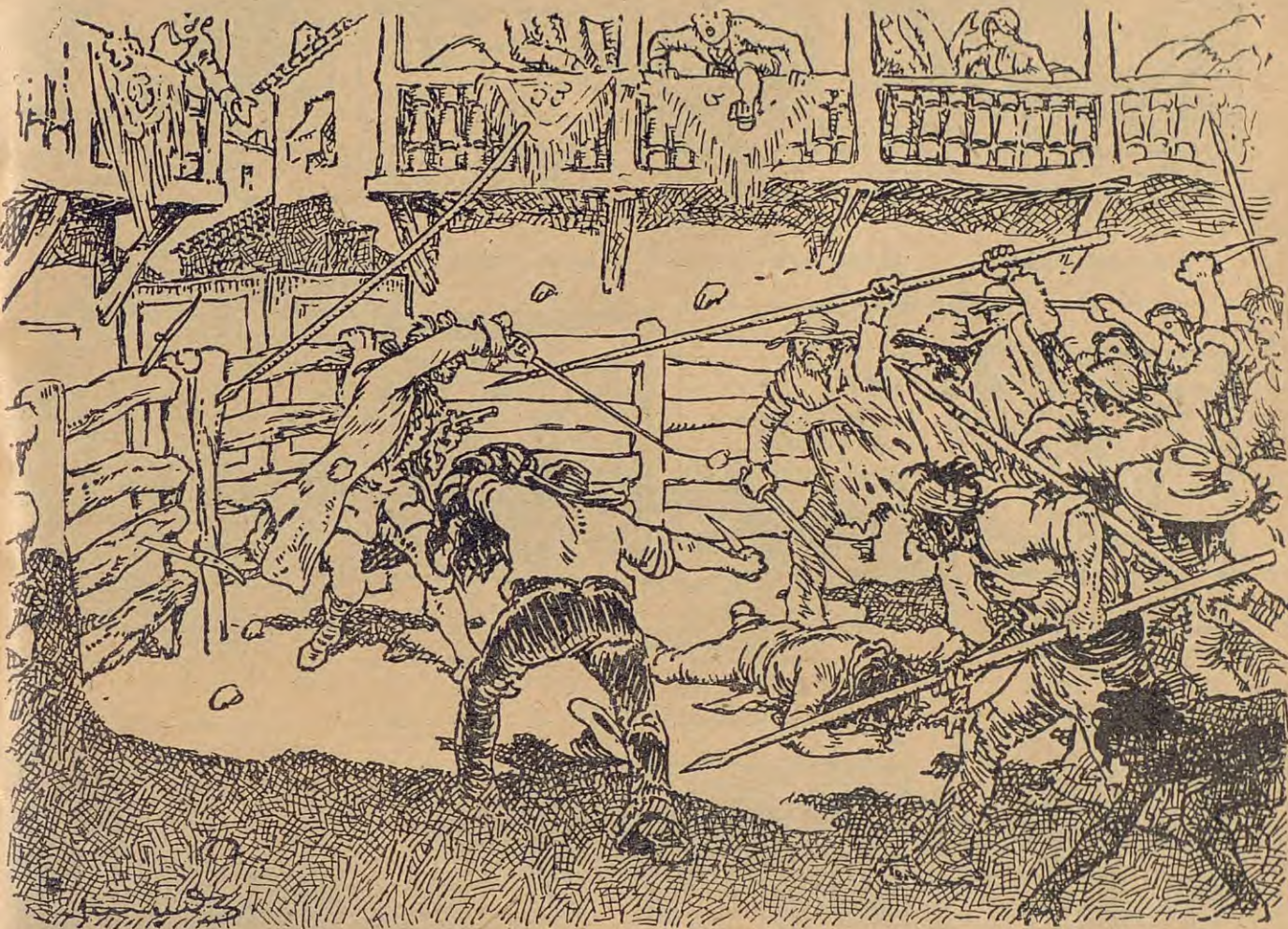
Veient Lau com patien Mme. i Mlle. Biard, poc avesades a aquelles fortes jornades i a la mullena constant d'aquelles regions on plou cada dia, resolgué d'avençar-se amb un parell de negres a fi que quan arribessin a Canelos trobessin tot aparellat per embarcar en una canoa i descendir pel riu Bobonassa, fins a l'Amassones.

Lau, contractà deu indis perquè tan aviat com arribes la família Biard i el pintor Godin, els duguessin riu avall en

nat a través de boscos i riberes, representava una incalculable suma d'esforços.

— Ens ho hem guanyat! — deia Mlle. Biard amb veu enternida a la seva mare. — Perquè mireu que n'hem passat de fatigues en aquests dos mesos de caminada! Cal agrair a M. Lau la seva diligència. Tal vegada si ell no arriba a Canelos abans d'esclatar la epidèmia, no trobem ni aquesta canoa.

Aquesta visió optimista de Mlle. Biard, que era compartida pels seus companys, rebé l'endemà un cop fortíssim. Havien passat la nit en terra, deixant varada la canoa per-

una còmoda canoa. Calculava que havia avençat de deu o dotze dies els seus companys, i determinà aprofitar-los preparant les tripulacions que havien de substituir la primera, així com nodriments i embarcacion. Poc imaginava que el seu zel extremat podia ésser causa d'una greu catàstrofe!

Quan Biard i els seus arribaren a Canelos, trobaren la vila gairebé despoblada. Després de la partida de Lau hi havia esclatat una epidèmia de verola — malaltia més mortal encara per als indis que per als europeus. Tots els veïns havien fugit a viure en cabanes, en les selves remotes. Dels homes que havia contractat Lau no en restaven sinó dos; exigiren nova soldada i començaren a conduir a Monsieur Biard, la seva dona, la seva filla, el pintor Godin i un criat negre. Els indis que havien portat la impedimenta des de Cuenca, així que veieren la canoa es negaren a embarcar i desaparegueren depressa per estalviar tota discussió.

Feia dos dies que es deixaven arrossegar pel corrent. Les dues dones suspiraven plenes de gratitud, sentint que llurs peus endanyats i llurs membres adolorits s'alleujaven depressa. El pintor Godin tornava a desempaquetar els seus pinzells. M. Biard tornava a manejar el sextant i muntava dins la canoa un telescopi de divuit peus, que, havent estat tragi-

què no hi ha despertar més temible en aquelles contrades, que veure arrossegada pel corrent l'embarcació que hom amarrà el dia abans. Varen llevar-se dins la cabana que els indis havien bastit amb llur extraordinària traça. Varen albirar la canoa sobre la vora... Però els indis no eren allí. Varen cridar-los, varen cercar-los... Inútil. Havien fugit, d'aquella manera capritxosa i sobtada que fuig la gent de llur raça a la qual ni el vincle del deure ni tansols el de l'interès lliguen amb gaire força.

L'instant en que mesuraren tot llur infortuni fou dolorosíssim. Les dones podien amb penes i treballs contenir les llàgrimes. M. Biard semblava idiotitzat. El pintor Godin volia fer el cor fort, i el criat negre, ple de bona voluntat, rondinava en un espanyol gairebé inintel·ligible: «No se arredren vuestas mercedes... Domingo ieva el timón.»

(Continuarà)

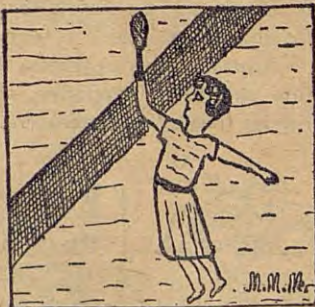
Gran concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 503 — ENRIC VERNET

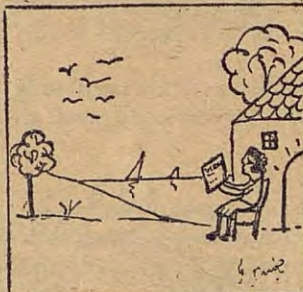
A mi el trescar per les serres
i baixant fins prop del mar
entre flaires falagueres
em plau i em fa disfrutar

N.º 304 — MERCE MOLINES

Lo que més a mi em plau
és poder jugar al tennis
pendre part en campionats
i obtenir-ne forces premis

N.º 305 — JOSEFINA ORIOL

Com que m'agrada llegir
surto a la fresca una estona
tot llegint el VIROLET
i passo una hora molt bona

N.º 306 — JOSEP BONADA

A mi em plau el retratar
principalment en el Foot-Ball
veient al porter estirant-se
quan està de cap per vall

N.º 307 — M. PUIG-JOFRE

A mi m'agrada jugar
amb una nina ben bufona
i passo molt bé l'estona
si ningú em ve molestar

N.º 308 — PERE FOLGUERA

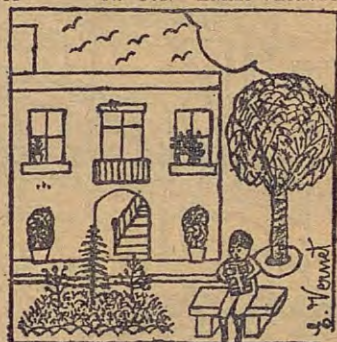
A mi m'agrada el mar
perquè veig els pescadors
com treuen de dintre l'aigua
tot de peixos de colors

N.º 309 — CARLES VILLALTA

Quant tinc dos hores vacantes
me'n vaig al Saló Parés
car allí si que t'encantes
i no tens de gastar res

N.º 310 — EMILI VERNET

A mi m'agrada llegir
per passà el rato distret
i em llevo de bon matí
i m'empasso el VIROLET

N.º 311 — JOSEP SOLA

Lo que més m'agradaria,
és tení algun centimet
per tirar-lo amb alegria,
dintre d'aquest cabacet

N.º 312 — JOSEP ROSADE

A mi m'agrada molt caçar
amb una escòpeta ben bona
i agafar molt de bestiar
per regalar-lo a la dona

N.º 313 — CARMÉ BONADA

A mi m'agrada llegir
les coses d'en «Patufet»
i mirarme tot seguit
els ninots d'en VIROLET

N.º 314 — JOSEP PORCEL

Jo sóc dentista
del carrer Casals
i arrenco cada dia
més de cent caixals

N.º 315 — CARMÉ VALLS

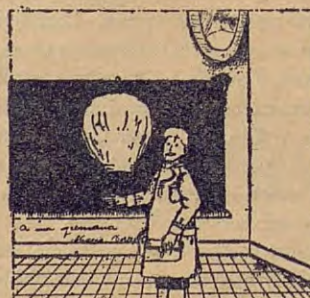
Per a guanyar mes pesetes
d'una manera bonica,
vull ser per les senyoretes
professora de musica

N.º 316 — IRENE BOFARULL

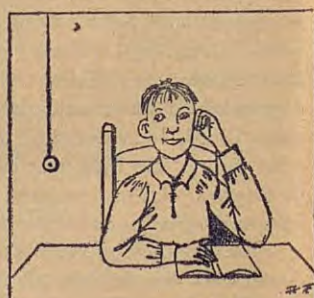
Com es poden figurar
lo que a mi m'agrada més,
es beure molt de xampany
i menjar bons pollastres.

N.º 317 — ANTONI TORRES

A mi m'agrada pintar
puix encara que petit
sé bastant de dibuixar
i ho faig amb garbo i delit

N.º 318 — ANTONI TORRES

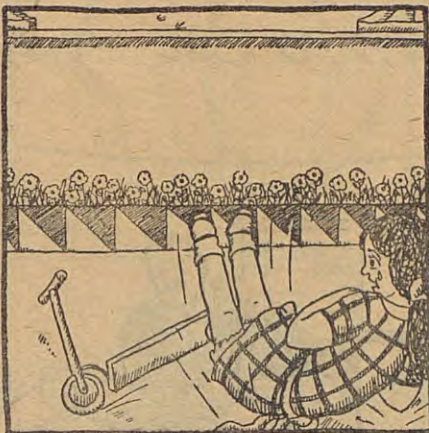
A mi m'agrada llegir
i també el dibujar
i menjar-me una costella
al matí, per esmorzar

Rodolins incomplets

La caiguda

La Mercè pel jardinet

Una causa inoneguda

I per fer-li passà el cop

EL DIBUIX REVELADOR

En ennegrir les línies innecessàries, el lector farà aparèixer en aquest dibuix el perfil d'un animal africà, molt popular.

FRASE FETA

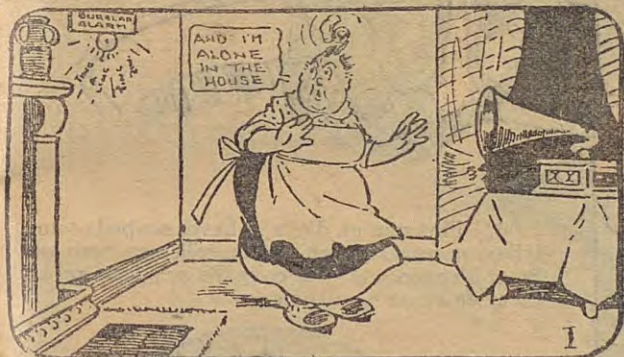

JEROGLIFIC

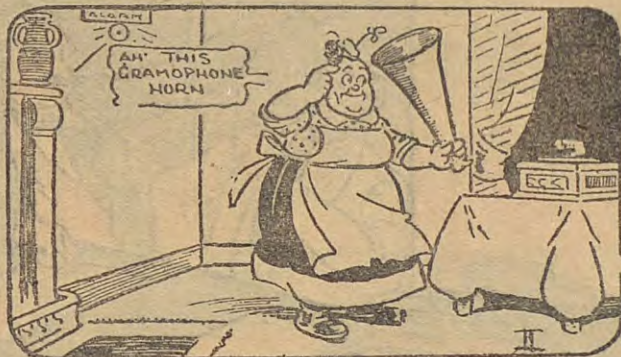
En ll ro Os
K1en lEe takeEe

Solucions al
número passat

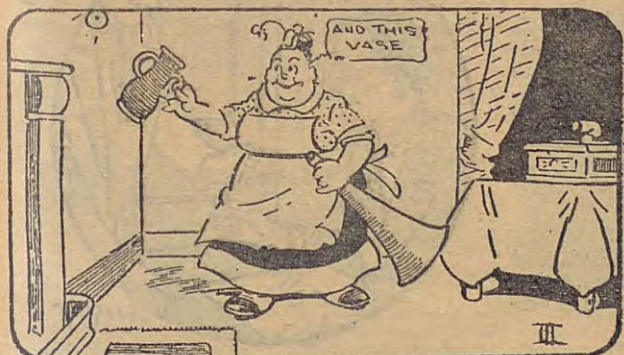
Rodolins incomplets:
1. A les onze de la nit en Sirera se'n va al llit.
2. Quant en tot regna la calma, se li apareix un fantasma.
3. Qui fent crits i marrameus, li estira els dits dels peus.
Frasede feta: Un ruc carregat d'unces.
Jeroglific: Una falta confessada quedajamig perdonada. El dibuix revelador: Una casa amb un arbre.

Vegeu de quina manera

va caçar a un lladre ruc

una eixerida cuinera

amb un gramofó-trabuc

(Del Comic Cuts)

EL VERTADER TALISMÀ

per MIRET

1. En Quimet Fulano havia heretat (per haver-se mort emmetzinats en una fontada quaranta tres parents que el precedien en els drets) una tenda acreditada.

2. Però com que en Quimet era més gandul que el jeure, de seguit s'atipava de tenda i se'n anava a fer córrer les boles al cafè de la cantonada...

3. deixant la botiga en mans de l'aprenent que no sabia què aprendre per manca d'instructor. Ja compendreu — eixerits com s'ou — que «La Confiança» va anar perdent la idem de la seva clientela.

4. Fins que un dia la va haver acabada tota. I llavors, esverat, anà a aconsellar-se amb en Peret Mengano, al qual cada dia se'l veia prosperar en els seus negocis.

5. No t'espantis, que és molt senzill el guanyar diners. Es quèstió de tenir un talismà; jo et deixaré el meu. Això sí, l'has de tenir darrera el taulell i no pots perdre'l mai de vista. D'aquí quinze dies, torna-me'l, car jo el necessito.

6. En Quimet ho féu al peu de la lletra. Per no perdre de vista el talismà, no sortia de la botiga. I, és clar, atenia els compradors, i com que era molt eixerit, a tothom acontentava. I el calaix s'omplia, s'omplia... fins que va haver-lo d'engrandir.

7. Passada la quinzena, en Quimet, molt agraït, va anar a demanar a en Peret si li deixaria uns quants dies més. — Ja te'l pots quedar — li féu l'amic. — No és més que un vulgar palet de rieral El vertader talismà és la teva presència a la botiga.

